

Commendanten, Ismail Pascha, togs till fånge. De segrande delade sig sedan; ena hälften gick till Prevezas, den andra till Voinitzas befäring. — Vid Paschans af Thessalonik sista (femte) försök d. 1 Nov. mot Kassandra, intog han både passét, som leder till hallön, och staden Kassandra. Men Grekerne, som singo hjälp från bakhåll, slogo Turkarna i grund, så att, af mer än 7000, blott 200 återkommo, med Paschan, till Thessalonik.

Résningen i Öftra Albanien bekräftar sig, och Paschan af Scutari är i synnerligt trångmål. Paschan af Bosnien handlar så, att man icke förstår, hvad han menar. Han har sina trupper samlade och står orörlig. — I den del af Macedonien, som gränsar till norra Albanien, har insurrectionen äfven utbrustit.

I Smyrna hafva åter varit rysliga upträden, då ej blott flera hundrade Greker, utan ock flera Franker blifvit mördade.

Allt sedan krigslagen proclamerades på Zante, efter Engelska truppernas träffning med invånarne, har ett stort antal af de sednare blifvit insatt i häkte. En stor mängd landfolk är, genom oföretadt, dömd till döden och afrättad, hvarest deras kroppar blifvit utställda till allmän åsyn och värning. Den allmänna afväpningen gör allmän förbittring, hvarföre så de mest älskade invånarne blifvit tagna i kyrkan och förvarade såsom gisslan. Bönderne beqvåma sig ändock icke, äfven sedan nya Engelska örlogsskepp instänga ön, färdige att gifva eld. Flera invånare hafva utvandrat.

De i Constantinopel afrättade Furstarne Kallimaki efterlemnade 15 mill. Piaster, som Porten bemäktigat sig. Detta var troligen deras verkliga brott.

Spanien. Auctoriteterna i Sevilla fortfara i sin ohörsamhet och hafva till Cortes ingifvit en ny förklaring, att de ej ännu lyda de utnämnda embetsmännen, som ej äga folkets förtroende, och önska ministrarnes försökskedande. I Aragonien är allt lugnt. Riego väntas till Madrid. Sällskapet "de dygdige skjortlöse" har valt honom till sin president, och han har emottagit förtroendet. Hans vänner bereda honom ett lysande intåg i hufvudstaden. Han kan, såsom vald Cortesledamot, icke blifva Gen. Capitaine i Barcelona, såsom de exalterade där önska. Striden mellan national-milicen och garnisonen, som icke lemnat citadellet, har hotat att blifva blodig. I Cartagena är besluten en sträng föreställning mot ministrarna. — Ifrån Pamplona utvandra invånare och studenter allt jemnt, upretade mot soldaterna. Alla trupper äro på beaen och måste, medelst vakter på vissa afstånd,

skydda posten och resande. De missnöjde tagalästar, hvar de komma öfver, men mot betalning. Imidlertid hafva trupperne nästan på alla punkter slagit dem. Ayuntamiento i Pamplona har i en proclamation upmanat invånarne till lugn och att låta bli att utvandra. Franska trupperne (under Gen. Roguier) hafva besatt alla pass i Pyreneerna.

Imrikes ministern har låtit utgå en kraftig förmaning till hela riket, att invånarne skola akta sig för orostiftares och illvilliges stämplingar, hvilka gifva sig skon af en anticonstitutionel eller föregifven constitutionel öfver och missbruka tryckfriheten och alla Spanjorers i grundlagen förvarade rättigheter. "Nationen vill constitutionen; constitutionen är det, som Konungen vill. Ve dem, som icke underkasta sig den allmänna viljan!" — Om minister-förändringen vet man ännu ingen ting bestämt. Statsrådet öfverlägger ifrigt, och många tror, att ministrarnes längre bibehållande vid styret kan leda till farliga följder, då de ej finna lydnad i provincerna. Några anse Cortes hafva gått för långt. — 1812 års patrioter hafva haft öfverhanden vid valen, och de nya Cortes torde få en annan anda än de nu varande. Den af de nu varande för ohörsam förklarade Xefe politico i Sevilla, Escovedo, är äfven vald.

Stockholm. Att Argus är indragen, känner hvar och en. Det ansåtr Stockholms Posten och Anmärkaren, som visserligen aldrig sätta sin tillvarelse på spel, att gyckla med den fallne.

Kammar-Rättens Första Revisions-Contor har gjort anmärkingar vid Upsala Akademies hufvudböcker för åren 1815, 16, 17, 18 och 19, emot Inspectores Erarii, Acad. Kamereraren, Räktnästaren och Bokhållaren (samt, för de tre sistnämnde åren, äfven mot tre Akademie-fogdar). i anseende till betydliga penninge-poster, som skola finnas i Räkteriet och hos fogdarne, men hvilkas tillvarelse är obestyrkt, neml. i Räkteriet 23, 132 R. d. 23 sk. 6 r. contant och 7384:26:10 obestyrkta förskotter och fördringar, samt i fogdarnas räkningar 41379:1:3. — Kammar-Rätten har genom bref af d. 9 dennes, i underd. anhållit hos H. K. H. Kronprinsen, Akademiens Cantzler, det H. K. H. tacktes, genom Consistorium Acad., infordra vederbörandes förklaringar öfver anmärkningarna samt antyda Cons. att låta lägga seqvester på Inspectorum Erarii samt de öfriges lösa och fasta egendom.

STOCKHOLM,

Tryckt hos ELMÉN och GRANBERG.

Från Stockholm.

Thorsdagen d. 24 Januarii.

En blick på sisulidne år.

(Forts. fr. N:o 77).

Från England vända vi våra ögon på Frankrike. Ingen ting af vigt har förefallit i detta rikets politik. Den gamla häftigheten mellan partierna inom representationen har fortsarit och Ministären, som önskade de båda häftigaste bragta ur inflytande, har sökt bilda ett eget modererat parti. Men det lyckades icke att få tillsamman ett sådant, nog talrikt för att motväga båda de förra, i synnerhet sedan de, vid årets slut, ingått en onaturlig förening, för att, ehuru fiender sinsemellan, gemensamt störta den gemensamt hatade ministären. De liberale, som icke hoppades efterträda den, ville dock, sade de, händre hafva vid styret sina afgjorda men ärliga fiender, än sådana, hvilkas åtgärder stämplades af obeslutsamhet och halfheter. Ministären öfverröstades, gick af och efterträddes af bestända Ultras. Dessa hafva icke nog länge varit vid styrelsen, för att halva framlagt sitt system. Då de ännu voro opposition, förklarade de sig högt mot trycktvånget och för Chartans stränga iakttagande. Man får nu se, om de hafva lust och kraft att följa detta system. Det nya tryckfrihets-lagsförslaget är visserligen vida liberalare än den nu gällande censur-lagen, men ej heller nog gynnande för fullkomlig yttrandefrihet, för att vinna de liberalas bifall. Den opposition, som, oaktadt föreningen mellan liberala och Ultras vid den gamla ministärens störtande, hvar och en väntade från de liberalas sida mot den nya Ultras-ministären, har icke uteblifvit; och det står till tiden, om icke de liberale, just genom sina häftigaste motståndares framhjälpande till styret, komma att störta dem så mycket säkrare, som det förra ministeriella partiet (kanske i grunden mera liberalt än ultraistiskt) på intet säkrare sätt kan bringas till förening med de liberala.

I stället för att försöka någon framställning af Frankrikes finansiella tillstånd och styrelse, vilja vi låna en ur deputeraden Ternaux's tal, vid debatterna om budgetten. Att landet kunde draga en beskatting af 900 millioner, tillskref han den växande industrien. Denna åter härleder han från

skräns, helgdagars och klosterns uphäfvaude, från jordens fördelning i mindre lotter och från villevrådets förstöring. Men om dessa vunna framsteg gå tillbaka, skall statens välstånd råka i stor fara. Och detta är just att frukta, emedan man synes bemöda sig att göra handel och industrie mindre ansedda. Man har exempel, att folk fått kunglig relief eller försäkran, att deras vunna adelskap ej skall skadas deraf, att deras förfäder varit köpmän. De gamla länsrättigheterna upplivas, t. ex. Capitainerier, som medföra uteslutande jagträttighet.

Huruvida den nya Ministären — hvars parti beskattade den ärlige Ternaux, då han talte — äro de män, som skola afskaffa dessa missbruk och återföra Frankrike på den i Chartan utstakade väg; det måste vara tvifvel underkastadt.

I Europas öfriga länder hafva årets händelser varit mindre viktiga. Tyskland står på sin gamla punkt, om man undantager någon lättnad, som synes vara gifven åt den inländska rörelsen, genom friare skeppsfart på strömarna o. s. v. — I Preussen och i Danmark hafva omogna och narraktiga försök till revolutioner endast ådragit uphofs-männen straff, men icke ens väckt upmärksamhet hos folket.

Vi komma slutligen till den viktigaste — och ljusaste — punkten af årets historia: Amerika. Hela dess fasta land har gjort sig sjelfständigt — ty Brasilien hänger ännu endast med svaga band vid Europa och de få fasta platser, som ännu höllos Spanien tillhanda, då de sista underrättelser afgingo, dem vi erhållit, måste numera hafva fallit i befriarnes händer. En ny republik, som kan bliwa mäktig genom sitt läge och sina herrlika natur-alster, har hunnit ordna sig, fastställa sin regering och, om ej offentligen, dock åtminstone tyst erkännas af andra magter, moderlandet knappast undantaget. Vi tala om Columbia. Dess store President-Befriare (Libertador), Bolivar, en af de uphöjdaste karakterer, seklet kan framvisa, torde en dag komma att i historien stå bredvid Washington. Om man jemnför de svårigheter, dessa båda befriare haft att öfvervinna, så torde detta erkännas, Sant är, att England var en starkare fiende än Spanien; men Frankrikes så verksamma understöd, som lemnades Nord-Amerikanerna, kan fullt

nt upväga denna öfverlägsenhet i fiendens stridskrakter. I Norra Amerika fans handel, industri, välmåga och bildning, jemnförliga med hvad i moderlandet fans. I Columbia hafva deremot närings-tvång, prestvälde och alla de plågor, desse medföra, såsom okunnighet, tröghet m. m. lagt nästan öfvervinneliga hinder mot befrielsen. Mot Washington framstod ingen General, som kan tåla jemnförelse med Morillo. Det förringar icke den odödliga Washington, att han fått en medtäffare, som öfvervunnit större svårigheter än han. Washington skulle, om han lefvat, icke hafva missunnat Columbias befriare dess ära, utan med glädje hafva sträckt honom handen och erkänt hans stora värde.

Mexico, det herrliga Mexico, har äfven förklarat sig sjelfständigt, men icke såsom republik, utan såsom Kejsaredöme. Det har i så måtto icke skiljt sig från Spanien, att dess Konung blifvit inbjuden att bestiga den nya Kejsarethronen. Men, då det icke är att förmoda, det Konung Ferdinand eller någon af hans bröder emottager anbudet; lär man hafva att vänta en ny dynasti på Mexicos thron. Man har gissat på Montezuma, en afkomling af dem, som regerade, då Cortez eröfrade Mexico. Men det parti, Iturbide i sådant fall tager, blifver märkvärdigt att se. Hans karaktär är ej ännu nog känd, för att tillstå ett omdöme om den role, man af honom har att vänta.

Florida har ingått i NordAmerikanska förbundet, eller rättare, Nordamerika har tagit det i besittning. Florida är ett herligt land, hvars ägande varit en aflägsen, alltid misstänksam stat af föga nytta, men som skall i framtiden bilda en af de blankaste stjernorna bland den NordAmerikanska constellationen, då det hunnit befolkas och odlas.

Chili, Peru, Guatimala och hela vestra kusten af Södra Amerika hafva nu äfven förklarat sig sjelfständiga. Under hvad form de komma att constituera sig, vet man ännu icke. — Striderna i Södra Americas ofantliga inre land synas hafva upphört, äfven som i Buenos Ayres; och ett fastare tillstånd synes böra snart inträda.

Spanien har således förlorat alla sina Amerikanska besittningar, utom öarna; och äfven på den betydligaste af dem (Cuba) lärer blott fruktan för Negrerna ännu till största delen hindra sjelfständighets-förklaringen. Den ofantliga guld- och silfverflod, som årligen strömade från Amerika till Spanien, är då uttorkad. Den Europeiska lätjan och öfvermodet få icke längre göda sig af främlingars svett och möda. Det Amerikanska guldet måste hädanefter hemtas icke för intet, såsom skatt, utan genom handel och rörelse med sjelfständiga

folk. Allt måste taga ett förändradt skick, både i Europa, som skall, i egenskap af jemlike, betala möda med möda, och i Amerika, där rikedomarne komma att ej lemna landet, utan, såsom Rhenströmen i Nederländer, afledas i små kanaler och förlora sig.

(Slut e. a. g.)

UTLÄNDSKA NYHETER.

Turkiet. Inga nyheter af vikt. De sista brefven från Ryssland till England låta ganska krigiskt. Från Constantinopel har man underrättelser af d. 11 Dec., enligt hvilka lugnet där var tämligen återställt, ehuru gatorne hvimlade af väpnade Turkar. Österrikiska och Engelska ministrarnes underhandlingar fortforo; men ingen ting synnerligt hade trausspirerat däraf.

Om Ryska truppernas ställning vet man följande: Sabaniewska corpsen af Wittgensteins armée var d. 20 Dec. ännu i Kiachenev; Wittgensteins eget höggvarter i Tulczyn, Grefve Weronzows corps af första stora arméen commenderas, i hans frånvaro, af Gen. Lieutenanten v. Roth och hade framryckt till Wolhynien. Dess höggvarter var i Zytomir. Första arméens lätta cavallerie närmar sig mer och mer till andra arméen, så att sex regimenter af nämnde cavallerie inryckt i Wolhyniska gouvernementet och stå i och omkring Berdyczew. Kejsaren skall, enligt Engelska tidningar, hafva inbjudit Konungen af Würtemberg att, i händelse af krig med Turkarne, anföra Polska arméen.

Oaktadt allt, hvad man bemödat sig att utspida om obetydligheten af Persernas inbrott, och oaktadt Porten sjelf kungjort, att Schacken ogillat det; vill man dock i Constantinopel icke tro på dessa rykten och kungörelser, då färska underrättelser säga, att Perserne ännu stå vid Kars och Erzerum.

Berättelserne om Sultans mord äro väl vederlagda; men utan all anledning lära de dock icke hafva varit. D. 28 Nov. utkom i Pera ett oredigt rykte, att Janitscharerne ämnade med våld intränga i Serajlen, fordra Sultans förnämsta gunstlingars hufvuden och bemäktiga sig den unga Prinsen Abdul-Hamids person. Äfven Kislar Aga var bestämd till ett offer. Om aftonen utkom till och med det rykte, att Sultan och Haled voro mördade. En Tatar, som samma dag lemnade Constantinopel, utspredde ryktet först i Adrianopel, hvareifrån det sedan hastigt utbredde sig och väckte bestörtning ända till Donaustätningarna. Det påstås, att Ja-

nitscharerne någorlunda lugnades endast genom uttelande af flera piasterpungar bland dem; men imedertid hade den ovanliga rörelsan bland folkmassan i hufvudstaden ännu d. 29 icke fullkomligt afstannat. — Österr. Beobachter berättar om den goda verkan till lugnets skyddande, som några, d. 30 Nov. utgifna, firmaner haft, i kraft af hvilka några lugnets störare blifvit afrättade och inga vidare excesser försports. — Öfver England berättas, att i Constantinopel var stor brist på smör och talg, och att man fruktade, det Porten skulle anhålla de till London bestämda skeppsladdningar af dessa varor, hvilket i Odessa skulle verka lågt pris, då ingen hade lust att lemna något åt Porten, som ännu icke betalt spannmålsaddningarna i Junii och Julii månader.

Om krigshändelserna mellan Turkar och Greker har man föga nytt. Grekiska hus i Wien skola hafva haft underrättelser från Dalmatien, att Chorschid vunnit betydande fördelar öfver Ali, men i sista träffningen blifvit dödligt sårad, hvarpå hans truppar, modfällna, dragit sig 20 timmars väg tillbaka, utan att förstöra fästningarna, som gjort dem så mycket besvär. — Från Thessalonik berättas, att Turkarne d. 12 Nov. verkligen intagit Kassandra, där de blott funnit svagt motstånd af Insurgenterna, som lidit stor förlust. Obul-Kapat Pascha ledde anfallet och skall med egen hand hafva nedgjort 18 Greker. Fångarnes antal kände man ej; men en stor mängd kvinnor togs (10,000, säga några) och 4000 hade redan d. 24 Nov. blifvit utbjudna till salu på torgen i Thessalonik. Obul skall sedan hafva gått mot de två andra halföarna Sikia (Siagos) och berget Athos. — Kassandras eröfning bekräftas äfven från Semlir, men med det tillägg; att alla christna flytt vid Turkarnes ankomst, så att desse funno allt tomt.

En tidning från Triest berättar, att Grekerna begynna bilda sig i regimenter och exerceras af utländska officerare som kommit öfver Marseille. Krigsartiklar voro kungjorda på Morea och en artillericorps bildades på Europeisk fot.

I Walaehiet isrycka allt jemnt nya Asiatiska horder. En sådan, som ankommit till Bucharest, hade upbränt ett kloster; flera munkar onkommo i lågorna.

Portugal. D. 12 Dec. debatterades Art. 132 af constitutionen, så lydande: "Statssecreterarne äro i allmänhet Cortes ansvarige för hvarje missbruk af den dem anförtrödda magt, i synnerhet för allt hvad de kunna företaga mot medborgares frihet, egendom och säkerhet, samt för missbruk eller orätt använd-

dande af de för utgifterna vid deras departementer anslagna fonder. De kunna icke undandraga sig ansvarigheten genom det föregifvande, att de handlat efter Konungens muntliga eller skriftliga befallning." Efter långa debatter beslöts: att Art. 131 af constitutionens grunder ("Ministrarne äro ansvarige för hvarje brott mot lagarne och constitutionen") skulle intagas, med förbehåll om ändringar och tillsatser; att ministrarne äro ansvarige för hvarje missbruk af sin magt; att en särskild ansvarighets- och strafflag skall stiftas; att sista meningens i den föreslagna artikeln bibehålles; att ett utskott sättes, för att föreslå en ansvarighetslag. — Sedan antogs Art. 133, enligt hvilken, för att utkräva ministrarnes ansvarighet, fordras ett beslut af Cortes, som förordnar rättegång mot dem.

Spanien. Cortes's alla beslut hafva blifvit bekanta i Cadiz, men hafva icke gjort den minsta verkan. Man anser sig där såsom ingalunda beroende af regeringen. Jauregui har för folket kungjort Jacinto Romarates utnämning till Gen. Capitaine och Joaq. Escarios till Xefe Politico. Han lemna dem de största loford; men imedertid har han, på folkets yttrade önskan, inställt verkställigheten af regeringens beslut. — I Sevilla är sinnessjeningen ännu större; folket har rest sig, för att tvinga auctoriteterna till åtgärder mot Ministerna, dem de kalla "krokvägar". Gen. Moreno och Alhista blefvo underrättade härom af de tjänstgörande Gen. Capitainen och Xefe Politico, (Velasco och Escovedo), som förklarade sig färdiga att till dem öfverlemna sina embeten, men att deras lif vore i fara, om de kommo till Sevilla. Nya föreställningar till Konungen och till Cortes upstalles. Med allt detta råder ändock det fullkomligaste lugn i Andalusien. En bataljon af Regimentet Espana hade utgått från Cadiz, för att hindra Andilla att inkomma, och emottogs, vid återkomsten, med obeskriflig entusiasm, med tack-sägelse-tal och med kläckringning. Dock säga nyare underrättelser från Madrid, att två regimenter i Cadiz skola hafva beslutit en förklaring om sin tillgifvenhet för constitutionen och för allt, hvad Cortes kunna besluta. Ännu nyare underrättelser förmåla, att den sista vidlyftiga berättelse, auctoriteterna i Cadiz (eller rättare Jauregui, Sanchez, Isturiz, Zululta och Abreu — de tre sista valda deputerade till de nya Cortes) ingifvit till Cortes, försäkrar regeringen om lydoad, så snart Ministören blifvit förändrad och förtroendet återställt. De försäkra sig icke hafva annan afsigt än constitutionens uprätthållande. — I Coruna är stor en adress till Konungen besluten om Ministrarnes af-

sättning; men allt är ändock lugnt, emedan man har hopp om bönhörelse. Mina, som, på regeringens befallning, lemnat staden, har sedermera insjuknat. — I Orense har varit ett slagsmål mellan militären och invånarna, som ville uppsätta en adress till Konungen. Vid Villafranca är ett pass besatt och fästningsverken repareras — man vet ej, af hvilket parti. — Vid ett slagsmål i Astorga mellan invånarne och militären, af samma anledning som i Orense, hafva 30 man af regimentet Ortiz omkommit. — Två officerare, som från Burgos skulle föra en försäkran till Konungen om garnisonens lojalitet, hafva blifvit mördade på vägen. — I S. Salvador, 15 mil från Aviles, hafva äfven oroligheter yppats. — Invånare, nationalmilice och garnison i provinsen Valencia hafva i en adress till Cortes förklarat sig vara af samma tänkesätt som i Cadiz, Coruna, Cartagena och Murcia. — Liberales i Reus i Catalonien fraterniserade skriftligen med sina likar i Cadiz. I Navarra är fullt af factionister och missnöjda. Men Gen. Lopez Banoz, som fått öfverbefälet för trupperna i hela norra Spanien, vidtager de kraftigaste åtgärder till missnöjets kufvande, och starka corps af linietrupparne gå till Navarra. "Trons krigshä", anförd af D. Juan Villanueva (Juanita) består till stor del af Minas fordna officerare och soldater. Desse betalas och underhållas väl. Gen. Banos, som redan mot slutet af December hade 4000 man linietruppar, förföljde de uproriska så ifrigt, att de, enligt bref från gränsen af d. 28 Dec. kunde anses till intet gjorda, i synnerhet sedan de bli vit slagna vid Vera och låfångt försökt att intränga i Frankrike, hvarifrån Franska sanitets-cordonen hindrade dem. Deras manoeuvre har varit att kullkasta constitutions stenarna och förstöra nationalvapnet. Af Franska Ultrastidningar kallas de "Royalister." — Äfven i Bilbao skall ett anticonstitutionelt band hafva blifvit straxt upptäckt och upviglarne arresterade.

Ministerförändring förestår visserligen; men den torde blifva svår att verkställa, sedan alla de patrioter, som lidit och verkat för friheten, äro engagerade såsom Statsråd, deputerade, local-embetsmän o. s. v. Också talas det egentligen om blott två eller tre ministrars afskedande, hvilket säkert skall tillfredsställa hvar och en och beväga Cortes att vidtåga kraftiga åtgärder till upprorets dämpande.

Då Cortes d. 22 Dec. förhade de sednare adresserna från Sevilla, yttrade Torreno: Cortes hafva redan drifvit öfversecundet för långt; eftertryckliga medel måste tillgripas. Auctoriteterne i

Sevilla liknade han vid Catilina och föreslog, att Cortes måtte för regeringen förklara sitt högsta missnöje med denna nya olydnad och upmana regeringen att, under sträng ansvarighet, använda all sin i constitutionen grundade magt, för att qväfva dylika tilltag. Quiroga ville först hafva undersökt, om regeringen har nog moralisk och fysisk kraft, för att genomdrifva, hvad som fordras. "Hvad vill regeringen oss? Hafva vi ej redan sagt, hvad hon har att göra? För öfrigt, hvarföre talar man blott om Sevilla? Oroligheterna i Navarra, Aragonien och Catalonien böra på samma gång undersökas." Calatrava föreslog, att de, som undertecknat adresserna, måtte ställas under tilltal. Härmed conformerade sig Torreno; och utskottet, som följande dagen utlät sig, föreslog, att Velasco, Escovedo och de öfriga, som undertecknat adresserna, måtte tilltalas. Alpuente satte sig häftigt däremot och försvarade Sevillanerna. Men utskottets betänkande blef dock antaget, med 112 röster mot 36.

Frankrike. Det nya lagförslaget om poliecn öfver tidningarna liknar icke illa den Svenska tryckfrihetslagens förordnande i detta ämne. Till en ny tidnings begynnande skall fordras Kunglig tillåtelse; och indragning kan beslutas, just icke af någon HofCantzler eller däremot svarande embetsman, utan af de Kungliga domstolarna, efter åtal, dock utan yttrande af jury. I nödfall kan censuren åter uplifvas genom Kunglig förordning, undertecknad af tre ministrar. De liberale hafva betygat stor förvåning öfver detta förslag. De frågade, om ministrarne emottagit siha embeten, för att befordra dylika förslag.

Stockholm. I Norrbotten såldes, i slutet af December, kornet till 12 R.d. a 13 R.d. 16 sk. b.o. tunnän; rågen till 13 a 14 R.d. I Upsala län är gångbara priset: 4 R.d. 32 sk. för råg; 3 R.d. 16 sk. a 3. 32. för korn; 2 R.d. för hafra o. s. v. I Skåne säljes rågen till 3 R.d. och något däröfver. För denna önskansvärda jemhet i priset vet man icke, hvem man har att tacka. Enskilda speculanter kunna visst icke upbära tacksägelsen; ty de hindras och afskräckas genom publika inrättningar, som skola draga försorg, att priset på vissa ställen icke stiger och på vissa icke faller öfver höfvan.

STOCKHOLM,

Tryckt hos ELMÉN och GRANBERG.

